

ZOMBIFAC

1958 CADILLAC SERIES 62 4-DOOR HARDTOP EXTENDED DECK /365cu in V8

AUTOMOBILY ZNAČKY CADILLAC JSOU TRADIČNĚ SYMBOLEM „AMERICKÉHO SNU“. PROTO SI JE PŘEDSTAVUJEME NABLÝSKANÉ A ZÁŘÍCÍ. NĚKTERÉ Z NICH ALE ZTĚLESŇUJÍ TAK TROCHU JINOU AMERIKU A PODLE TOHO VYPADAJÍ. COŽ NEZNAMENÁ, ŽE MAJÍ MĚNĚ KOUZLA.

Palubní deska jeví známky opotřebení a letitého pobytu na slunci, přesto zůstala zcela kompletní a funkční!

Po dlouhém spánku kdesi v Americe dnes Zombielac znovu ožívá. Marek s Radkou ho nenechají vydechnout ani v zimě!

Když Marek tajemného Cadillaka kupoval, bylo mu pouhých 20 let – důkaz, že na pořádné auto není nikdy pozdě, ale ani brzo...

Neznáme a asi se ani nikdy nedozvíme, jestli to bylo tak nebo jinak. Ale pojďme si na chvíli představit, jak mohl vypadat příběh tohoto auta. Určitě víme, že začal ve svatostánku Cadillaku ve Spokane (Washington), typickém nóbl dealerství konce padesátých let, kde si jej 11. března 1958 pořídil jistý James J. Williams. O druhém majiteli víme jen to, že existoval. Dál už jsme stopu Cadillaku zachytili až ve stodole zarostlého rednecka Mourice opět ve státě Washington, od něhož auták už putoval do srdce střední Evropy ke svému znovuzrození a životu plnému srazů a výletů.

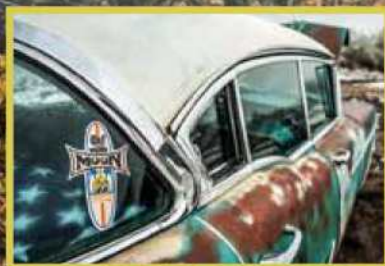
Psal se rok 1958. Ve velkých městech po celé Americe se ředitelé velkých firem budili v noci ze snu kvůli ekonomické recesi a klesajícím prodejům. Prodejci nových aut byli nervózní, protože začínali tušit, že tento rok bude jejich nejhorším od konce války. V D.C. kongresmani vymýšleli způsoby, jak ekonomiku podpořit.

Ale na druhém konci Ameriky, v odlehlé části státu Washington, nebylo nic z toho důležité. Jestli městští frajirci mají těžkou hlavu z toho, že prodali méně aut nebo televizorů, tím se James J. Williams opravdu netrápil. Byl farmář a staral se o dobytek a obilí, ne o nějaké nesmysly. A protože nežil na splátky jako spousta obyvatel měst, nemusel se nějakými výkyvy ekonomiky trápit. Mohl tedy uvažovat o tom, že jeho starý pickup je možná pořád dobrý na převážení sena a nářadí, ale delší cesty, které musel občas podniknout, už v něm nesnášel úplně dobře.

Ladné křivky prodloužené Extended Deck verze vyniknou i přes omšelý kabát. S délkou 225 palců vzbuzoval Zombielac respekt i v dobách, kdy dinosauři křížníky stály v Americe na každém rohu...

Původní Cadillac Identification Card vyplněná při prodeji prvnímu majiteli Jamesovi J. Williamsovi 11. března 1958

Ve svých šedesáti už si James začínal vážit pohodlí – přeci jen, nadřel se v životě dost. A hospodářství šlapalo dobře, žádné stroje zrovna potřeba nebyly, tak proč si jednou neudělat radost. Oblékl si svůj sváteční oblek a vyrazil do města, obejít prodejce nových aut.

Za normálních okolností by asi skončil u Chevroletu, maximálně by si připlatil za pohodlnější Pontiac či Oldsmobile. Už Buick na něj působil dojmem auta pro frajírky. No a Cadillac? Prosím vás, kdo si kupuje Cadillac?

Jenomže Jeremiah, majitel vedlejšího ranče, říkal onehdy, když se setkali před kostelem, že prodeje nových aut nejdu, a tudíž jsou dobré ceny. A radil Jamesovi, že má zajít za jeho synovcem, který vlastní v nedalekém městě prodejnu značky Cadillac. Jeremiah ho také svezl autem, které synovec pořídil jemu – mělo novinku, jakýsi „vzduchový podvozek“ a na rozbitých cestách kolem jejich městečka se vznášelo jako na polštáři.

Pod kapotou duní původní šestilitrový osmiválec, vše zůstalo na svém místě kromě kompresoru vzduchového podvozku

A proč vlastně ne. Když už si má jednou koupit pořádné auto, tak ať to stojí za to. Vyrazil tedy k budově s obrovským nápisem Cadillac, zaparkoval svůj truck stranou a vyrazil dovnitř. Chvilí nespěšně obcházel vystavená auta – zdála se mu až moc nablýskaná, moc chromovaná a moc okázalá – ale nakonec se zeptal na majitele a šel ho pozdravit. Jack, majitel dealerství, už o Jamesovi věděl od svého strýčka a nabídl mu, že ho osobně provede a ukáže, co by se mu mohlo líbit. Superluxusní Eldorado Brougham rovnou zavrhl, ostatně žádné ani neměl a objednávat ho by bylo pro stárnoucího farmáře příliš kompli-

kované. Nemluvě o tom, že kdyby mu řekl cenu, nejspíš by se James začal křížovat a utekl by k Fordu co sídlí přes ulici. Takhle to nepůjde.

Kupé a kabriolety asi taky nebudou to správné. Ale co Deville? Jack rychle vedl Williamse k nejnablýskanějšímu, nejvíc chromovanému kousku na showroomu, ale starý pán se moc netvářil. Prý už stačí, že si vůbec kupuje Cadillac, tak proč to ještě přehánět. Co takhle něco levnějšího? Jaký Cadillac stojí vůbec nejmíň?

Jack neochotně ukázal na sedan stojící venku na placi. Zamířili k němu a Jack cestou vyprávěl:

„Tohle je to nejlevnější, co tady máme. Standardně dlouhý Series 62, bez příplatkové výbavy. Ceníková cena je 4.891 dolarů, ale že znáte strýčka, dal bych vám ho za čtyři a půl. Co vy na to?“ James zkoumavě obcházel běžový sedan a díval se na něj trochu podezíravě. Nakonec se zastavil u zadní ploutve, zadíval se na ni, prstem přešel od místa, kde začínala, k blatníku. Zamračil se, otočil, udělal pár kroků a zopakoval totéž na vedle stojícím autě.

Vrátil se k Jackovi s nesouhlasným výrazem ve tváři a pohoršeně pronesl:

„To auto, které mi chceš prodat, je kratší! Co to má být, to jim v továrně došel plech, že už dělají malé i Cadillacy? Až budu chtít malé auto, koupím si Chevrolet!“

Jack už měl, stejně jako jeho prodejci, samozřejmě připravenou řeč o tom, jak je i krátký kufr „standardního“ sedanu (který byl ve skutečnosti kratší než všechny ostatní varianty, včetně kabrioletu a kupé) bohatě dostačující a jakou představuje výhodu při parkování ve velkých městech. Když se ale zadíval na Jamese a vzpomněl si, odkud přijel, došlo mu, že tyhle argumenty asi

Neuvěřitelné! I po téměř šedesáti letech si chromy zachovaly svůj lesk. Původní vzduchový podvozek ale někdo již vyměnil za konvenční pružiny a tlumiče

Elektrická výbava v roce 1958? Žádný problém! Zombielac má všechna okna elektricky ovládaná a k tomu středovlnné rádio. Přední lavice je také elektrická. A nakonec malou raritku – na zadním sedadle zřejmě nikdy nikdo neseděl – v době plavby do Evropy bylo stále potaženo vinylovou fólií z výroby!

na úrodnou půdu nepadnou. Ostatně standardní sedany neslavily toho roku úspěchu nikde – celkem se jich nakonec prodalo jen něco přes 13 tisíc, mnohem méně než „prodloužených“ i než luxusnějšího Deville, který samozřejmě také používal delší verzi karoserie. Vlastně jen kabrioletů a absurdně drahých Eldorad Brougham se prodalo méně. Potlačil svoji radost z toho, že by snad mohl opomíjené holátko konečně prodat, a začal přemýšlet, co by tak asi Jamesovi nabídl. Deville to nebude,

Standard Sedan je moc krátký. Takže je to jasné – potřebujeme obyčejnou Series 62. Netrvalo dlouho jednu na parkovišti najít a vzít ji na projíždku. Jenomže starý venkovan zase nebyl spokojený. To auto se sice houpe, ale na nerovnostech není tak hebké jako to, kterým ho vezl Jeremiah. A tak nakonec James skončil v kanceláři a začal vyplňovat objednávkový formulář. Vzduchový podvozek, který autu „z placu“ chyběl, totiž považoval za hlavní důvod, proč si vůbec koupit

dillac. Ještě pár podpisů, předání klíčků a dokladů, a nákladák zmizel za zátkou. Takhle vypadá pořádný servis zákazníkům!

Od té doby si sousedé zvykli vídat jinak skromného a spořivého Jamese, jak se širokým úsměvem na tváři uhání po místních rozbitých a prašných cestách, s dlouhou vlečkou prachu zvedající se za zadními ploutvemi.

Postupem času se na luxusním sedanu začaly objevovat šrámy a lak začal ztrácet svůj lesk, ale James na to nedbal. Nepořídil si tohle auto kvůli jeho tvarům nebo nabýskaným doplňkům, líbilo se mu to, že na výmolech a rigolech nedrcá, ale elegantně pluje. A protože měl vrozenou spořivost a šetrnost, rozhodl se využít svou drahou akvizici na maximum.

Čas ale běžel neúprosně dál a léty ošlehaný Cadillac nakonec přece jen změnil majitele. Ta dvoutunová hromada detroitského železa měla nejspíš duši, protože druhý majitel Duane Freeman se svému předchůdci dosti podobal a tehdy už patnáct let starý Cadillac se mu brzy pěkně zaryl pod kůži. Možná to byly vzpomínky na mládí, na dávné rodinné výlety do Kanady, co způsobilo, že omšelý bachratý Caddy mu imponoval silněji než nové naleštěné placaté káry, které v polovině 70. let zaplavily ulice. Jedinou výhradu měl k občas stávkujícímu vzduchovému pérování. Později, když už spuštěný Caddy nejevil sebemenší snahu odlepit se od země, přece jen zavítal do nejbližšího dealerství Cadillac v Seattle. Ale měl pocit, že auta, která tam viděl, už nejsou tak solidní jako jeho Series 62. Některé části, které dřív byly z masivního kovu, se najednou změnily v chatrně působící plast. A navíc mu

A pak, že prý krásnou slečnu na starou káru neulovíš...

prodejce sdělil, že vzduchový podvozek se už nedodává. Jako bolístku na jeho ránu mu nabídl konverzi na konvenční pružiny a tlumiče pro jeho věrného plechového přítele.

Když se po roce u dealera znovu ukázal, byl už lak jeho Cadillaku úplně matný, chromy začaly ztrácet lesk a v čalounění se objevily trhliny. Tentokrát si ale ani nestihl prohlédnout všechna vystavená auta, když jeho pozornost upoutala novinka, která stála na otáčecí platformě uprostřed showroomu. Prý nový Seville. Maličké autíčko, snad ještě menší než ten ojetý Chevrolet, který sousedovic Burt koupil před pár lety. A potom se podíval na cenovku. Víc než dvanáct tisíc dolarů!

Ještě než ho některý z prodejců stačil zastavit, odešel Duane krotičně nevěřičně hlavou ke svému stárnoucímu Cadillaku, naučeným pohybem přecvakl volič převodovky na „Drive“ a se zaburácením z reznoucího výfuku zmizel pryč. Od té doby už se ve městě ukazoval čím dál míň. Říkalo se, že začal dělat divné

Éra raketového věku se nejvíce podepsala na zadní části vozu. Designéři si pohráli i s funkčností detailů – hrdlo nádrže objevíte až po vyklopení levé zadní svítilny

Cadillac. Byl ochoten se smířit s tím, že za něj utratí 214 dolarů navíc, a že když přidá pár dalších „drobností“ jako třeba rádio nebo elektrická okna, bude nakonec jeho auto stát skoro stejně jako základní Deville. Inu což, auto si člověk kupuje párkrát za život.

Vyplnil papíry, všechno podepsal a vypsál také šek na tučnou částku, která i po přátelské slevě přesáhla pět tisíc dolarů. Takové peníze!

O nějakou dobu později u Williamsova domu zastavil obrovský truck s trailem a jeho řidič začal na příjezdovou cestu skládat nabýskaný zelený Ca-

V zasněženém lese Zombielac splývá s okolím a jakoby čeká na svou kořist...

věci a přestal věřit lidem. Slýchali ho mluvit o tom, že země, která už ani neumí vyrobit pořádné auto, je odsouzená k zániku a že lidé z měst se definitivně zbláznili.

Jak stárnul, zůstávalo v okolí stále méně lidí, kteří si ještě pamatovali doby, kdy jezdil s úsměvem na tváři svým Cadillakem. Mladí už ho znali jen jako toho podivného dědka, kterého občas potkali za úsvitu či za soumraku v jeho čím dál strašidelnějším omšelém Zombielaku. Řítil se s nepřítomným výrazem kamsi za horizont a všechny ostatní jako by ignoroval...

Čím méně se objevoval mezi lidmi, tím podivnější věci se o něm říkaly. Začalo to řečmi o tom, že se zbláznil. Pak začali prohlašovat, že se před ostatními skrývá, protože něco hrozného spáchal. Někteří tvrdili, že zabil svou ženu, protože si nemohli pamatovat, že Molly zemřela krátce po válce na rakovinu. Matky před ním začaly varovat své děti. I šerifovi zástupci raději uhýbali z cesty, když v dálce zahlédli dvojici nestejněměrně svítících světél.

Nikdo nikdy nezjistil, proč se Duane začal stranit lidí. Možná za to mohlo znechucení z nové doby. Snad byl přesvědčen, že je Amerika odsouzena k zániku, když viděl, jak se ekonomika nikam nevyvíjí, auta jsou čím dál menší a plastovější, a když náhodou zapnul televizor, občas tam viděl krotkého a málo rázného prezidenta, který zemi zdánlivě nikam nevedl. Asi nikoho nenapadlo, že by bodem zlomu mohl být okamžik, kdy poprvé uviděl Cadillac Seville ročníku 1975.

Nakonec ho lidé přestali vídat a nikdo vlastně nepátral, co se s ním stalo. Až o mnoho let později, když nový majitel Gerry Taylor kupoval od dědiců Duanův ranč, objevil ve stodole zaprášený starý Cadillac. Nevěděl co s ním, a tak se rozhodl odvézt ho na vrakoviště, a když ho za pár dní natahoval na trailer, jel okolo na svém Panheadu místní redneck a společností se stranících venkovanů. A když jsme potom uviděli fotky chlápka jménem Mourice, který tohle auto

bouška a průtrž mračen. Zmožený redneck usnul na sedadle Cadillaku a když se ráno probudil s hlavou otláčenou od zeleného volantu, musel si nejdříve utřít myšlenky. Stačil okamžik a byl hned doma. Došel si do lednice pro pivo a z půdy snesl basu s nářadím. Očistil kontakty na rozdělovači, vyměnil baterii, vyfoukal karburátor a nalil benzín. Zkusil nastartovat a šestilitrový osmiválec spokojeně zabublal!

Když vyrazil na silnici, pocítil zvláštního ducha jiných časů. Začal s ještě větším opovržením hledět na nová, nablýskaná auta s plastovými nárazníky, na rádiu naladil praskající stanici, kde hráli jen Hanka Williamse, a čím dál více času trávil za volantem. Ve městě se začalo říkat, že Cadillac starého rednecka očaroval...

Samozřejmě to celé mohlo být úplně jinak. Ale my se nemůžeme ubránit pocitu, že Cadillac z roku 1958, a zvláště pak tento kus, má na lidi nějaké zvláštní kouzlo. Můžeme začít třeba tím, jak jeho současného majitele Marka vůbec napadla myšlenka pořídit si Cadillac tohoto ročníku – z epizody seriálu Akta X nazvané „Home“, ve které podobným vozem (i když kabrioletem) jezdí trojice velmi podivných a společností se stranících venkovanů. A když jsme potom uviděli fotky chlápka jménem Mourice, který tohle auto

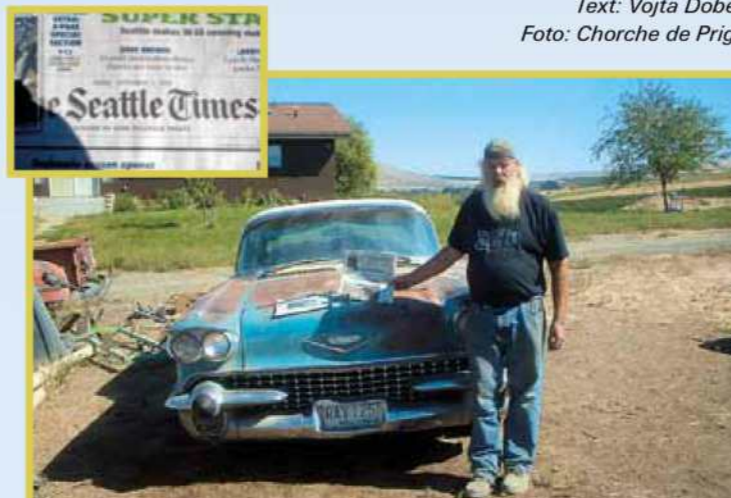
Ročník 1958 se jako první pyšnil čtveřicí předních světel, ale zároveň byl posledním rokem takto mohutných proporcí

Cadillac Series 62 4-Door Hardtop Extended Deck 1958

Koncepce: motor vpředu podél, pohon zadních kol * **Karosérie:** ocelová rámová, čtyřdveřový šestimístný hardtop sedan (bez středového sloupku) * **Rozměry:** rozvor 3.289 mm, délka 5.723 mm, šířka 2.032 mm, výška 1.501 mm * **Hmotnost:** 2.150 kg * **Motor:** benzínový V8-OHV 365 cu.i., 5.986 cm³, 310 koní při 4.800 ot/min, 551 Nm při 3.100 ot/min, kompresní poměr: 10,25:1, hydraulická zdvihátka ventilů, čtyřkomorový karburátor Carter AFB, duální výfuky * **Převodovka:** samočinná čtyřstupňová Hydra-Matic * **Přední náprava:** nezávislé zavěšení kol na dvojitých příčných ramenech, vinuté pružiny, teleskopické tlumiče (původně vzduchové pérování) * **Zadní náprava:** tuhá, vinuté pružiny, teleskopické tlumiče (původně vzduchové pérování) * **Brzdy:** na všech kolech bubnové * **Kola:** ocelové ráfky 7x15" s nerezovými poklicemi * **Pneumatiky:** Atlas 8,20x15" * **Nejvyšší rychlost:** 180 km/h * **Zrychlení:** z 0 na 100 km/h za 12,5 s. * **Počet vyrobených kusů (Extended Deck 1958):** 20.952 * **Cena (1958):** od 5.079 USD

Markovi před pár lety prodal, bylo nám jasno. S tímhle autem je něco jinak. Něco, co k němu láká lidi, kteří chtějí vidět svět jinak než zbytek společnosti a možná se tak trochu vydělit a skrýt do svého vlastního světa. A sami jsme zvědaví, jestli si Marek časem nechá narůst dlouhé vousy, přestane chodit mezi lidmi a bude jen po nocích jezdit svým Cadillakem. Máme temný pocit, že by se to mohlo stát...

Text: Vojta Dobeš
Foto: Chorche de Prigo

Fousatý redneck Mourice a poslední americký majitel tajemného Zombielaku demonstruje časovou pravost fotografie pomocí čerstvého výtisku The Seattle Times z pátku 5. září 2014. Po prodeji se po Mouricovi slehla zem ☹

Voblíkní si Dixie

Nová kolekce triček podzim 2016. Originální autorské motivy, limitované série.

Další motivy na dixiegear.cz